

[Gert Petersen]

SF har ikke ændret syn på EF-samarbejdet på Romtraktatens grund. Det er til skade for Danmark. Her er vi helt på linje med det britiske arbejderparti, deres vedtagelse på årsmødet, og vi håber, at der på ny bliver åbnet mulighed for dansk udtræden. Samtidig støtter vi grønlændernes krav om udtræden, og vi fordømmer på det skarpeste Bonns, Vesttysklands, forsøg på at påvirke afstemningen gennem trusler og afpresning.

Vi beklager dybt det indgåede forsvarsforlig, både fordi det rent faktisk betyder øgede militæruddgifter i en tid, hvor der skæres ned på de nødvendige undervisningsmæssige og sociale udgifter osv., og også fordi Danmark derved forsømte en god mulighed til at stikke en kæp i hjulet på kaprustningens dødsfarlige vanvid.

Vi er dybt bekymrede over forsvarsforligets passage om forstærkningsproblematikken, og vi frygter, at folketinget en dag bliver stillet over for en fuldbyrdet kendsgerning, hvor nogle partier med flertal bag dørene har aftalt, at den hidtidige danske politik, som er gået ud på ikke at modtage udenlandske tropper i fredstid, skal ændres. Men det er også et spørgsmål, vi vender tilbage til under forespørgselsdebatten.

Det sidste gælder også NATOs raketbeslutning, som sammen med den fortsatte sovjetiske udstationering af SS 20-raketter kaster svære skygger over situationen i Europa. Men allerede nu bør det siges, at det hollandske nej til at modtage raketter på hollandsk område efter vores opfattelse bør foranledige, at hele NATO-beslutningen tages op til revision med henblik på en suspension, så der bliver tid til forhandlinger mellem Vest og Øst i Europa om reelle gensidige nedskæringer i stedet for fortsat oprustning.

Jeg vender mig herefter til den hjemlige situation og vil tage udgangspunkt i en artikel i Politiken. Jeg skal nok om et øjeblik oplyse dato og forfatter, men først nogle ord fra artiklen. Jeg citerer:

»Menneskers mentale og fysiske sundhed er nært knyttet til deres deltagelse i en meningsfyldt, produktiv proces. Det er derfor simpelt hen en menneskeret at have arbejde. Et samfund med en deling i et flertal, der nyder det privilegium at have arbejde, og et stort mindretal, der er sat udenfor, vil være mere klassedelt end Europa i industrialismens barndom. De permanente ledige vil væ-

re de fysisk og psykisk svage, de dårligst uddannede og de ældre . . .

Foruden at være ødelæggende for de ledige er en sådan udvikling af arbejdslivets vilkår direkte urimelig for de arbejdende. Kravene til den menneskelige arbejdsindsats øges – ikke blot på industriens gulvplan, men dog værst dér, hvad de psykiske og fysiske nedslidninger vidner om.

Situationen er i virkeligheden fuldkommen grotesk: vi har 111.000 ledige og bunker af uløste arbejdsopgaver.«

Her slutter jeg citatet i denne omgang for at indskyde, at artiklen stammer fra Politiken den 10. august 1976, så hvis situationen var grotesk dengang med 111.000 arbejdsløse, må den være mere end dobbelt så grotesk nu med 250.000 arbejdsløse.

Men forfatteren vidste, både hvad der ikke skulle gøres, og hvad der skulle gøres. Han skrev videre:

»Danmarks ledighedskrise kan ikke løses ved at få hjulene til at snurre hurtigere og eksportere mere til alle dem, som også gerne selv ville eksportere mere. Krisen kan kun løses ved at gribe ind i markedsmekanismen og styre anvendelsen af arbejdskraften ud fra andre mål end i dag.«

Vi er i SF aldeles enige med den pågældende forfatter. Han sidder her i salen. Det er hr. Camre, som én gang har skrevet noget rigtigt. Det var den 10. august 1976. Derfor venter vi, at hr. Camre vil forklare os, hvorfor hans parti og regeringen i årene siden 1976 har gjort det stik modsatte af, hvad han tilrådede, og omvendt gjort det, som han dengang advarede imod.

I de forløbne 5 år har regeringen nemlig satset på at eksportere Danmark ud af krisen og at bruge den hellige, ukrænkelige markeds mekanisme med dette mål for øje. Man har ført lønbremningspolitik direkte og indirekte for at reducere omkostningerne af hensyn til den kære konkurrenceevne. Man har øget skatte- og afgiftstrykket. Momsen er i de senere år forhøjet fra 18 til 22 pct. for at reducere købekraften og ad den vej nedbringe importen. Det har ført til et fald i LO-arbejdernes disponible realløn på næsten 9 pct. i de sidste 2 år at dømme efter regeringens egne oplysninger, for tjenestemændenes vedkommende på 8,9 pct., for de enlige folkepensionister på 6,2 pct. og for folkepensionistægtepar på 6,8 pct. Hvad det